

Per-Erik

Jag rökte just med avsmalnade ögon och det smakade som att jag ätit direkt ur askkoppen. Jag blundar, ställer mig upp, lägger en handflata mot ryggslutet, tänker lutad mot en tall: det blev inget av Runes pojke. Jo, en nykter alkoholist - vilket ju såklart är tufft och skänker mig en air av äventyr och stadga i en och samma tugga. Och pappa vart jag, men varenda cp klarar ju av att vrida fram tillräckligt med klet ur snorren för att befrukta ett ägg. Mitt barn, åh: han är det bästa av mig och det bästa av hans mamma; det som – om vi hade ägt kraften, modet och förståndet att renodla det – hade kunnat få oss att hålla oss kvar vid varandra, vilket jag hade kunnat skriva om jag trott på idén om familjen eller parrelationer. Men sånt behövs inte, det är fullt tillräckligt att uppslukas av en annan, att mitt i vardagens trivialiteter som promenader till och från kaffemaskinen och artigheter om väder och vind få titta in i glimten av leende hopp i ögonvrån om att få lyfta på troskanten och titta in där, att bli beroende.

En god vän till mig tog just bilen och åkte in till staden ett stycke ifrån den stuga vi hyrt över helgen. I staden ska han snart träffa en kvinna som ser på honom med ömhet och åtrå, om vartannat (han lät bli att tvätta sig). Ett stygn av avund sys invid min hjärtmuskel. Om han – på den kurviga vägen omgiven av skog i mjölkdimman från havet, klockan är 21.42 och det mörknar snabbt såhär års – skulle köra rätt in i älgen och få älgens huvud och tänder och tunga uppblandat med glaskross mot sin hals, så skulle jag och den där kvinnan, som nu är kär i honom, bli förälskade i varandra på begravningen, eftersom jag är hans gode vän och i mycket delar hans grundläggande värderingar och håller på ett ungefär hans takt och ton och tempo. Hon skulle helt enkelt kunna se på istället mig i glödgad åtrå och i väl avsmakad ömnad. Hon skulle rentav kunna inse och upptäcka att jag har det mesta av vad han – den nu begravde – hade. Inklusive det där lilla extra.

Jag har de sista veckorna i samband med sänggåendet, efter eltandborsten gjort sitt och efter jag hängt skjortan och byxorna över en stol, börjat slipa kniv. Med fingertopparna har jag ägnat mig åt att trumma fram halsens kraftigaste artär.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten